

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē
Istoria**

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput IV. Quantis malis Caesarienses affecerit Julianus: & de fiducia Maris Chalcedonensis Episcopi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

Episcopatum pertinentes distinguuntur. Nostra igitur aetate quidam Episcopus urbis Gazæ , mortuo Episcopo Majumitanorum , utrumque clerum adunare ac sibi subjicere conatus est, nefas esse dicens, ut unius urbis duo essent Episcopi. Sed cum Majumitani contradicerent, Synodus Provinciæ, causa cognitâ, alterum Episcopum ordinavit : propterea æquum esse judicans, ut qui pie-tatis causa jus civitatis adepti fuissent, sed pagani Principis tententiâ eo jure ex-cidissent, in iis saltem quæ ad sacerdotiū & Ecclesiasticū ordinem spectant, concessis sibi præmiis nequaquam spolia-rentur. Verum hæc postea, adhunc quem dixi modum contigerunt.

Πηονοπή θυσιασίεια διεργάτης· τῷ εὐνο
ήμας Πεισκόπων τις τῆς γαστίαν πόλεις,
τελελευτικότερον οὐ πολεμεῖσθαι τῆς μαίευ-
τῶν ἐπικλησίας, ἐπαύδασεν ἀμφοβερας τούς
κλήρους ψυχέαντας ποιῆσαι, μὴ θεμιτὸν εἴω
λέγων, μιᾶς πόλεως δύο ἐπισκόπιας τρε-
σάντας αἰλιπτούντων ὃ τῶν μαίευμά των, δι-
γνωσκόντες συμόδοντες, καὶ ἔτερον ἐχειρο-
ντιστενέπισκοπον πάντως περιστάκεν δικαια-
σασα, οὐδὲ δι' ἐνσέβειαν δικαιών ποιεῖσθαι
ἀξιωθέντας, διὰ τὸ κείσιν ἐλλιπίαν τε βασι-
λέως ἀλλας περιέχειντας, ἐν ιερωτισμῷ
τάξει ἐπικλησίων, χρῆνται ἀφαιρεῖσθαι δι-
θέντων γερῶν ἀλλαταστα μηνούς εργάζειν
ἀπέξιν.

CAPUT IV.

Quantis malis Cesarienses affecerit Julianus: & de fiducia Maris Chalcedonensis Episcopi.

PER idem tempus Julianus Imperator, Cæsaream ad montem Argæum sitam , urbem amplam atque opibus abundantem , & totius Cappadociaë metropolim, ex albo civitatum expunxit : & cognomentum Cæsar is ei ademit, quod olim regnante Claudio meruerat, cum Mazaca prius diceretur. Nam & antea ejus civitatis incolas gravissimo odio prosequebatur , propterea quod omnes pene Christiani essent , & quod duo apud ipsos templo . Jovis scilicet præsidis urbis , & Apollinis patrii , iam pridem destruxissent. Ubi vero templum Genii publici , quod solum supererat , se regnante à Christianis everium esse didicit , gravissima indignatione commotus est adversus univerlam civitatem. Ac Gentiles quidem qui illic erant admodum pauci , incusavit quod ad opem fetendam non accutrisserint , & si quid periculi subeundum erat pro Genii defensione , alacti animo non pertulissent. Omnes vero opes ac possessio- nes Ecclesiærum , tam quæ in urbe Cæsarea , quam quæ in viciniis locis essent , tormentis exquiri , & in medium proferri jussit. Et confessim quidem trecentas auri libras fisco inferri : universos autem clericos referri in album Officii Rectoris Provinciæ: quod quidem genus militia onerosum , & inter Romanos milites vile atque inhonestum existimat. I

Πεεὶ τὸν αὐτὸν χέρον, καὶ τὸν περι-
δρογαίων καισάρειαν, μεγάλην ἡγε-
μονα, καὶ μητρόπολιν θεῖαν τὴν καππαδο-
κιλίμαντο, ἐπειδὴ καταλόγη τῶν πόλεων
Ἑζήλειν φευ ό βασιλεὺς καὶ τῆς επιωνυμίας
καισαροῦ ἀφείλετο, ἵν πάλαι ἔτυχε ὅτι
κλαυδίους καισαροῦ, μάζακα το περιοι-
μαζούμιντο ἐμίστη γνῷ το στέρερον οὐαί-
μιθος τὸν αὐτῆς οἰκήτορας, ὃς πανδικε-
στανίζοιτος, καὶ πάλαι καθελόντας παῖδες
αὐτοῖς νεώς, πολιτίχη μίδος, καὶ πατερεύοντα-
λλωντο· ἐπειδὴ καὶ τὸ τύχης, ο μοισιεύ-
λείφθη, αὐτὸς βασιλεὺς οὗτος το στέρετον
νῶν αἰνετεάπτη, δεινῶς απιηχθεῖσε πατερ-
πόλεων τοῦ ιδυσφόρει το επιλιασμὸν, τὸν οὐ-
ἐναερεθμότες μάλα, ἐμέμφει, οὐκιστα-
μένοντος, το πατερεύειν έδειτο, το σθενματι-
τὸν τύχης τοσομειναπατο πάντα το κύματο
το κενηματο τον εν καισαρεια καὶ τοσον πο-
τῆς ορες ἐκκλησιῶν, ἐρδινομηρα μη βασι-
νων, εἰς μέσον φέρεας τοσοτατον αὐτην
τηταποσίας λίτερος ζευσος τον ταμειαν
σωματικης το παντας εγέρασθαι την
ταλόγων τον ταστον αρχοντα το εθνος τον
τον ο δαπανηρευειναι σφόδρα καὶ ἐπισκε-
σον εν ταις τον ρωμαιιων τελαιναι τοις

τὸ θεῖον τῶν χειστανῶν σωθυμαῖς οὐκ
παισὶ διπορχάψασθ, καὶ καθάπερ εἰ ταῖς
κόμησι φόρος τελεῖν· ἔνορκον οὐ πέπειλησεν,
οὐδὲ μητάχοτα τερεσθαι αὐτούρωσιν, οὐ παί-
σει μηταῖαν, καὶ κακοποιῶν τινῶν πόλιν καὶ
οὐδὲ τὰς κεφαλὰς συγχωρίσει οὖν γαλ-
λιάς ἔχειν· οὐδὲ γὰρ Πτιτωθαῖων καλεῖν
καθεῖται τῶν χειστανῶν· ἐξένιδον δὲ τοῖς εἰς ἑρ-
γον ἀπειλήν, εἰ μὴ θάτην ἐτελεύτησεν· ἐπει-
ταὶ τοῦ δέχτην, σὸν ἐλεῶν οὖν χειστα-
νῶς, φιλανθρωπότερον οὐφάνη τῷ φύρωται
διαβάνων τὸν ἐκκλησίαν· ἀλλὰ τὸν τῷ
φιλανθρώπῳ ἐυρών, οὐδὲν οὐφελότερον εἶναι τι-
μωρῶν εἰς σύναστον ἐλλειπούσος· ταῦτη δὲ
μάλιστα τὰ χειστανῶν ήττηνται, καὶ συ-
δοξότεροι γεγγυῆσθαι τῇ αὐθεντίᾳ τῶν δια-
τὸν δόγματος διποθανεῖν ἐλομήνων· οὗτοι δέξιοι
αὐτοῖς φθονῶν, οὐ φιλανθρωποί, πυεὶ μὲν
ἢ σιδηρώ, η τοις οὐ σώματος αἰκισμοῖς, η
η τῷ καταπονθῶσαι, καὶ ζῶντας καθερό-
τεν, ἀ τὸ τελον ἐπειδάστο, σὸν αναγ-
καῖον εἶδεν εἰς μετάστασιν γνώμης· λόγω δὲ
τοῦ θειανέστετο πειθεν ἡγεῖτο τὰ πλήθη εἰς
πλησιόν μεταβαλεῖν· καὶ τὸ σκοπόν τοις εσ-
τιναράδίως, εἰ βιάσασθ μηδέποτες, ὃ το-
ῦτον δέξεται φιλανθρωπός τις εἴναι δέξει πᾶς
πτέρες λέγεται γέννην πυθομένω αἴτων τὸν κω-
νιανικόπολεως τειχίῳ περιστερόντα μάλι-
το χαλκηδόνον· Πτικοποιον, ἀστεῖτε τὸ δημο-
ποιατικόνται, καὶ άθεον καὶ τοσαβάτην διπο-
θανέσται τὸν δέ, μόνιμον αἴτων ονειδίσαται τὸν
πολιωτῶν πτώτον χειραγωγῷ γῆληπτύθει, γέ-
ννην ἀλλὰ δὲν οὐφαλμός πτωκεχυμόν·
πτερού καὶ Πτικοπόλιν, οἵτε πέρισσει, εἰς τὸν
χεισὸν βλασφημήμ, οὐδὲ ὁ γαλιλαῖος σύρ-
θεις, εἴπει, Σεραπεινοῖς εὔπολισμάν μάλιστα,
αλλέγω χάρενέχω τῷ Θεῷ μετὰ τούτῳ φιλω-
τεως, εἴφη, οὐα μή σε θεασθωματικής εὐτε-
ίας ἀπεπλωκόται· καὶ οὐ βασιλεὺς μηδὲν
διποκεχυμόν· πτωρέθαμψιν· οὐδὲ γῆταν-
τημάτων ἐπιλησιόν μονον κατατίνει, αὐτούς κακούν
η πέσον αδοκήτως τῷ πλήθει τῷ χειστανῷ
εἰστον Πτικοπεινύς.

A Vulgus vero Christianorum unà cum uxoribus & liberis describi, & perinde ac in pagis, tributa pendere præcepit. Additio quoque jurejurando minatus est, nisi quamprimum tempa instaurasset, se urbi succensere eamque opprimere non destiturum: ac ne permissum quidem ut Galilæi, sic enim Christianos per Iudibrium vocabat, capita sua retinerent. Ac fortasse ad opus ipsum pervenissent minæ, nisi morte præreptus fuisset. Nam & initio Imperii, clementiorem se præbuit iis qui prius Ecclesiam persecuti fuerant, non quod Christianos misereretur: sed quoniam ex præteritis rebus deprehenderat, nihil prodelle supplicia ad confirmandam Gentilium religionem: immo vero res Christianorum ea potissimum ratione auctas esse, multoque quam prius illustriores existisse, ob fortitudinem eorum qui religionis causa mortem oppetere non dubitassen. Quocirca invidens gloriæ Christianorum, non autem iis parcens, nequam necessarium esse existimavit ad eos de sententia deducendos, igne ac ferro & corporum cruciatis uti, nec in mare demergere, aut vivos humi defodere, quod à superioribus fuerat factitatum. Sed populos ratione atque exhortationibus inducendos esse censuit, ut ad Gentilium religionem se conferrent: seque id quod cupiebat facile affsecuturum, si omisla vi, præter omnium expectationem clementer se erga eos gerere videretur. Porro quadam die, cum in templo Genii publici Constantinopoli sacrificaret, Maris Chalcedonensis Episcopus eum adiisse dicitur, & tanquam impium palam contumelia affecisse, Deique hostem & desertorem fidei appellasse. Julianus vero solam ei exprobravit & cætitatem. Etenim senex suffusione oculorum labotans, manu pueri deductus accesserat. Sed cum more solito irridens, & in Christum blasphemans dixisset; nunquam profecto Galilæus Deus tuus te sanabit: respondens Maris, at ego, inquit, gratias ago Deo meo, quod lumini bus orbatus sum, ne te Adcam qui à pietate excidisti. Imperator vero nihil respondens, prætergressus est. Hoc enim pacto se Gentilium superstitionem confirmaturum esse existimabat, si multidini Christianorum patientem se ac mittentem præter expectationem ostenderet.